

[Vagn Bro.]

en række medlemmer, der stiller forslag om, at hvis lægen, eventuelt sygehuslægen, ikke vil, må man sikre sig, at statens læge foretager undersøgelsen. Se, nu kan en sygehuslæge have to grunde til ikke at ville. Den ene kan være den, at han føler, at han kommer til at miste patientens tillid, hvis han foretager undersøgelsen; men når så embedslægen gør det, bevarer sygehuslægen jo tilliden. Den anden grund kan være, at lægen mener, at patienten ikke kan tåle det af lægelige hensyn; i dette tilfælde forekommer det mig rimeligt, at amts- eller kredslægen bliver opmand mellem lægen og politiet; det er dog den metode, vi plejer at bruge i dette land. Lægen får i alle tilfælde tilbudet om at foretage undersøgelsen, og hvis han nægter at foretage den, må han kunne fremføre grunde af lægelig art derfor. Men når forholdet er sådan, finder jeg det beklageligt, at nogle retssager — jeg har nævnt to i udvalget — ikke er blevet oplyst på en helt tilfredsstillende måde.

Med hensyn til ændringsforslag nr. 24 vil jeg gerne sige, at når jeg ene mand fra den gruppe, jeg tilhører, har sluttet mig til flertallet og den højtærede minister i spørgsmålet om, hvor knallerterne skal køre, har jeg gjort det af den grund, at alle vi praktiske politifolk, som bevæger os ude i færdslen, uden undtagelse finder, at det er en selvfølgelig, at knallerterne må henvises til cyklestierne under den frie fart. Det ville da være helt urimeligt f. eks. i søndagstrafikken at skulle have disse tusinder af knallerter ude på kørebanen, det kan da kun gå ud over de svage knallerter og bringe besvær for den øvrige trafik. I de bymæssigt bebyggede distrikter kan der derimod navnlig på visse tider af dagen være en så stærk cykeltrafik, at knallerterne må henvises til at køre ude på gaden, men dertil er at bemærke, at inde i byerne køres der af den øvrige trafik ganske naturligt meget mere stilfærdigt. Jeg gør altså opmærksom på — men det overbeviser måske ikke dette høje ting — at alle politifolk i landet uden undtagelse — også politimesterforeningens udtalelse på dette punkt henviser jeg til — stiller sig på dette standpunkt.

Jeg skal om spørgsmålet fuldt stop på hovedvej kun sige, at det forekommer mig, at når vi — og det gør vi med rette — opret-

holder hovedvejsordningen, bør folk kunne pålægge sig den pligt at standse i al almindelighed, men da navnlig, hvis vi her i Danmark opretholder den såkaldte frie hastighed. Jeg takker ministeren for, at der, hvis den frie hastighed opretholdes, vil komme en række nye fuldt stop-skilte. Den højtærede minister udtalte sig til gunst herfor under første behandling; jeg ser til min beklagelse, at det ikke har fundet udtryk i betænkningen, men jeg går ud fra, at ministeren står ved sine udtalelser. Jeg forstod på den konservative ordfører, at han havde den samme anskuelse.

Jeg skal derefter på grund af min korte taletid kun gøre et par enkelte bemærkninger om ændringsforslag nr. 41 til § 44, der drejer sig om farten herhjemme. Der bliver sagt, at vore argumenter er de samme som før. Ja, det er muligt, men det kunne jo skyldes, at argumenterne er udtømmende og rigtige. Det ærede medlem frk. Helga Pedersen sagde også, at argumenterne var ikke anderledes end tidligere. Jeg må dog have lov at sige, at der er kommet et argument til, siden vi sidst drøftede fartsspørgsmålet her i Danmark. I Norge er det jo således, at man har en meget begrænset hastighed. De har der endogså en bestemmelse om, at man i de almindelige byer ikke må køre hurtigere, end at man kan standse på 10 m. I Sverige har man i mange, mange år haft fuldkommen fri hastighed. Her i Danmark har vi derimod haft begrænset hastighed, men gik i 1953 over til den såkaldte frie fart, og med hensyn til resultatet kan man i bedste fald — jeg må anerkende den rolige måde, hvorpå justitsministeriet har udtalt sig på dette punkt, da det havde fået de rigtige oplysninger om tallene — ikke drage nogen slutning. I Sverige, som altså i over 20 år har haft fri hastighed, er der nu fremsat et regeringsforslag — og man tør vel nogenlunde sikkert gå ud fra, at det bliver gennemført — om indførelse af fartbegrænsning i alle Sveriges byer.

Nu kan man selvfølgelig godt sige, at disse argumenter har man også kendt tidligere, de betyder ingen verdens ting, det er ligegyldigt, hvad modstanderne siger, og man kan som det ærede medlem hr. Tholstrup tale om det gode, der vil ske til efteråret; men her er der altså et land, Sverige, som man dog nok i nogen måde kan kalde et